

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XCII. Qua ratione se à Spiritibus poßint expedire, qui ob nulla sua demerita ipsorum molestias sustinent?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

bentur, alijs armis tentandi essent; iisdem, quibus bonos & probos homines, qui eorundem insultus sustinent, vtiliter posse intrui confidimus. Et quæ illa? sequens Caput hæc explicabit.

CAP. XCII.

Explicantur rationes, quibus à molestia & persequentium Dæmonum infestatione, liberari possunt homines probi.

1. Via ignorant mortales, adione an amore dignisint, quamdiu in corpore à Deo peregrinantur; idcirco etiam iis, quos conscientia sceleris non arguit, si quando persequentes Dæmones patiuntur, illis ante omnia rationibus vtendum existimarem, quibus diximus eos iuari, qui ob sua delicta Dæmonum carnificinam patiuntur. Neque enim nocet, si in peccatorū numero nos habeamus, quoniā *beatus homo, qui semper est pauidus*: nocet autē plurimū, si cū Phariseo nos pro *iustis* vctitemus.
2. Addo quod, quamuis etiam esset probabile, nos in Dei esse gratia, & peccati mortalis nulla grauari mole; hæc arma assumi possent, quoniam non ob grauia solum, verū etiam ob leuia peccata, & persequentes & obsidentes Dæmones aliquando sustinent viuentes. Docet hoc clarè de Dæmoniacis, à nobis data Disputatio: vt idcirco, quemadmodum necesse est impios sua peccata deponere, si à Dæmonum infestationibus volunt esse liberi; ita necesse sit iustos, suos veniales relinquere defectus, atq; naves, propter quos molestias Dæmonum sustinent.
3. Quemadmodum illis igitur, ita his à peccatis otium, Confessionis sacramentum, vsum venerabilis Eucharistiæ, virtutum studium, tutelaris Angeli inuocationem, atque alia his similia sedulo commendarem. *Quid si horum nihil iuuat? Ad alia præsidia confugiendum. quæ illa?*
4. Primum est *oratio communis Ecclesiæ*, hoc nomine instituta. valet illa à priuato quocunq; suscepta plurimum: quantum valeret ab vniuersa suscepta Ecclesiæ? & suscepta ex fraterna, quæ summo opere Deo placet, charitate? suscepta verò, pro homine, vt creditur iusto? & quem maxima necessitas, cum summa humilitate coniuncta, ad communes preces implorandas cogit?
5. Deinde est vsum *Rerū consecratarū*: in primis cereæ illius Imaginis quam *Agnus Dei* dicimus; quàm contra Dæmonū insultus valere & forma, qua consecratur, demonstrat, & his versibus confirmat *Andreas Frusius*:

libe

Ille (Pontifex) preces recitat: mira pietate refertæ.

Quas veteris ritus formula certa tenet.

Postulat in primis sacrati aspectus ut agni

Agnum ad cælestem comita corda leuet.

Vtq; salutifera memores vitæque necisque,

Criminis & vitij noxia vincla terant.

Hostis ut insidias stygij ac certamina vincant,

Discipulas mundi, carnis & illecebras.

Aeternæ & fugiant discrimina huncta salutis,

Et supera nunquam destituantur ope.

Sunt tertio Reliquia. Quos illæ certis locis Dæmones proscribere possunt; omnibus non possent? An minor harum hoc, quam quocunq; alio loco vis atq; potestas? Si verò omnibus locis proscribunt; nonne omnibus locis liberum constituunt, & reliquunt hominem, qui alias ubiq; persequentes Dæmones patitur?

Postremum præsidium in exorcismis ponerem. Quod aliis rationibus non potuit, id fortè, hoc conficietur. Pro hoc mirabile exemplum est, quod ex vita S. Bernardi hic ad longum placet ascribere: In muliere accidit, quæ miserimè à Diabolo vexabatur, sed iusta sua culpa. Apparuit illi Diabolus in specie militis valde pulchri aspectu, & in amorè suum intus suggestione latenti, extra locutione blandienti animû eius fallaciter inclinavit. Cumq; assensum mulieris obtinuisset, expâsis brachijs, pedes eius supra vnam manû suarum posuit. altera verò manu caput eius operuit sibiq; eam huius fæderis signo dotavit. Illa quidem virû habebat strenuum militè, sed huius execrabilis cõmercij penitus ignarû. Abutebatur ergo illa, etiam in eodem loco cubante marito, inuisibiliter, impurissimus ille adulter, & incredibili vexabat libidine. Sex annis tantum latuit malum, nec detexit mulier perditæ tanti criminis probrum. septimo verò anno confusa est in seipsa & expauit, tum propter colluionem tam continua turpitudinis, tum propter timorem Dei, cuius iudicio singulis momentis timebat intercepti & damnari. Confugit ad sacerdotes, & piaculum confitetur. Per agrat loca sancta, & Sanctorum implorat suffragia. sed nulla ei confessio, nulla oratio, nulla elemosinarum largitio suffragatur. Quotidie, ut prius & importunus à Dæmone infestatur. Deniq; in publicum initium scelus effusum est. Quo audito & cognito maritus eius contubernia excutatur. Interea ad locum prædictum Vir Dei Bernardus cum comitatu suo venerat: cuius ut audiuit aduentum infelix mulier, se ad pedes eius tremebunda proiecit. Aperit ei lachrymis perfusa horribilem passionem, & ludificationem inueteratam & quod ei nihil profecissent, quacunque fecisset sibi à presbyteris imperata. Addit sibi ab oppressore suo aduentum eius prædictum

& minaciter interdictum, ne ante eius veniret presentiam: quia nihil ei pro-
 desset & ipse recedente Abbate, qui fuerat amator, crudelissimus eius fieret
 persecutor. Audiens hac Vir Dei, blandis verbis consolatur mulierem, & de
 calo promitti. auxilium: praecepitq; ut die altera (tam enim nox instabat),
 confidens in Domino reuertatur: Reuersa mane, cum viro Domini blasphemias
 & minas, quas eadem nocte ab incubo suo audierat, retulisset. Ne cures;
 inquit vir Dei, minas eius: sed tolle baculum hunc nostrum, & pone in lecto
 tuo: & si quid potest, agat. Egit mulier: quod iussum fuerat, & recubans
 in lectu suo signo Crucis munita, iuxta se baculum ponit. Adest ille conti-
 nud: sed nec ad consuetum opus, nec ad cubile ipsum praesumpsit accedere:
 tamen minatur acerrime, quod discedente viro Dei, ipse in eius supplicia re-
 uerteretur. Instabat dies Dominica, & voluit vir Dei per edictum Episcopi
 pupulum in Ecclesiam accersiri. Cumq; ipsa die populus maximus ad Ec-
 clesiam conuenisset: inter Missarum solennia, comitantibus Episcopis Gansfredo
 Carnotensi, & Britio Nannetensi, ipse ad ambonem conscendit, & ut omnes,
 qui in Ecclesia erant, candelas accensas in manibus teneant, locutus edi-
 cit. Quod & ipse cum Episcopis & Clericis faciens, inauditos Diaboli ausus
 publice apperuit: & fornicatorem Spiritum, qui in tam horrenda inquina-
 menta, etiam contra naturam suam, exarserat, cum omnium fidelium, qui
 aderant, subscriptione anathematizatur, & auctoritate Christi, tam ad illam;
 quam ad omnes mulieres deinceps interdicit accessum. Exinctis itaque sa-
 cramentalibus illis luminibus, extincta est deinceps tota virtus Diaboli: &
 mulieri post confessionem communicati, nunquam postea apparuit inimicus,
 sed irregressibiliter eliminatus aufugit. Haec ex vita D. Bernardi.

Magna haec virtus Exorcismi: sed cuius ex sanctitate viri Dei
 vires non parum auctae fuerunt. quo nos utimur, etiam magna vir-
 tus, sed non tanta, semper, quanta illius: quod in sanctitate, Exorci-
 sti nostri multum S. Bernardo cedant: quod fit, ut noster optatum
 effectum non semper consequatur. quod dum fit, persecutio Spi-
 rituum patienter sustinenda: & ferendum, quod emendari non
 potest. & ex necessitate facienda virtus.

CAP. LXXXI.

*Communis quaedam ratio, qua a persequentium dam-
 natorum Spirituum molestia, tam probi, quam
 improbi liberantur.*

Reter bipartitam iam, duobus praecedentibus capitibus,
 explicatam rationem, qua improbitatem Spirituum de-
 clinant tam mali, qui in peccati vindictam. Illam susti-
 nent; quam pij, qui ob virtutis exercitium, alia quaedam